

FOLK OG LAND

NR. 22 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 16. NOVEMBER 1968

LØSSALG Kr. 1,50

SIEGFRIED:

Attentatet mot Hitler som «roman»

Den rødmussede forfatter Kirst med generalskomplekset på krigsstien igjen

Det var nesten utrolig at noen kunne komme levende ut av dette rommet.

Hans Hellmut Kirst: Soldatens oppstand. Aschehoug.

Det er jo i og for seg ikke med altfor store forventninger man tar fatt på en bok av Kirst om attentatet mot Hitler i juli 1944. Kirst er kjent fra tidligere som mannen men generalskomplekset. I hans øyne er det visst bare de av hjertet sivile som er uten klander (hvis de befinner seg på venstre fløy da); mens yrkesoffiserer og soldater er både onde og tåpelige. En kan minne om hans bøker «Løytnanten er forrykt», «Offisersfabrikken» og «Generalenes natt.»

Kirst understreker at det er en roman han har skrevet der han så å si fra time til time skildrer sammensvergelsen mot Hitler. Og det gir ham naturligvis spillerom for ny hets mot de tyske offiserer, selv de som deltok i det han ellers finner så rosverdig: et feigt mordforsøk mot landets statsoverhode i en krig på liv og død. I de store linjer skildrer han nøyaktig det som virkelig hendte, ja også i detaljer det de passer inn i mønstret, og hadde han holdt seg bare til det hadde det jo vært en anstendig mening med det hele, men midt oppe i disse facts, som mange kjenner og forsåvidt kan kontrollere, putter han sine romanfigurer, dikter han opp samtaler både mellom de sammensvorne og mellom tyske nasjonalsosialister og krydrer han uavlatelig med sin gamle velkjente venstreradikale hets mot Det tredje Rike og

mot offiserene, som ikke var blodtørstige nok, ikke konsekvente nok og ellers så svake og tåpelige som bare yrkesmilitære kan være det i en Kirsts fantasiverden. Spesielt er det naturligvis lagt mange ord i munnen på Hitler, Bormann og andre i hans omgivelser, mens Goebbels merkelig nok slipper lettere fra det. Kanskje fordi han var så sivil?

Den store romanhelt i boken til Kirst er en grevelig kaptein, Fritz-Wilhelm von Brackwede, som tydeligvis står forfatterens hjerte uhyre nær. Ellers er det praktisk talt over hele linjen historiske personer som opptrer sammen med denne brave romankaptein. Nå er det ikke vanskelig å se hvem som er modellen til denne romanhelten som både levde og døde så ryggesløst tappert i romanen. Det er Grev Fritz-Dietlof von Schulenburg, som imidlertid slett ikke var så prektig og sterk som Kirst vil ha det til. Da han var arrestert holdt han

Attentatmannen, grev Stauffenberg.

ingenlunde stand mot dem som forhørte ham (i boken under anvendelse av tortur), tvertimot nevnes han av Kaltenbrunner i dennes beretning til Bormann og Hitler som en av de mest snakkeglade som gav en rekke viktige opplysninger. Det samme gjelder ellers en av Kirsts sivile favoritter, den sterkt røde dr. Julius Leber, «Jernmannen», som i boken holdt stand mot alt og var så edel at det lyste lang vei.

Virkeligheten så altså noe annerledes ut enn den Kirst skildrer i sin bok og etter som det på forhånd foreligger pålitelige beretninger om det som virkelig hendte — bl. a. i de foran nevnte innberetninger fra Kaltenbrunner om forhørene (Utkommet på Seewald Verlag 1961 under titlen «Spiegelbild einer Verschwörung») og Karl Balzers bok «Der 20. Juli und der Landesverrat» (Verlag K. W. Schütz), kan det ha sin interesse å komme inn på visse sider av det Kirst har forvrengt sterkest.

*

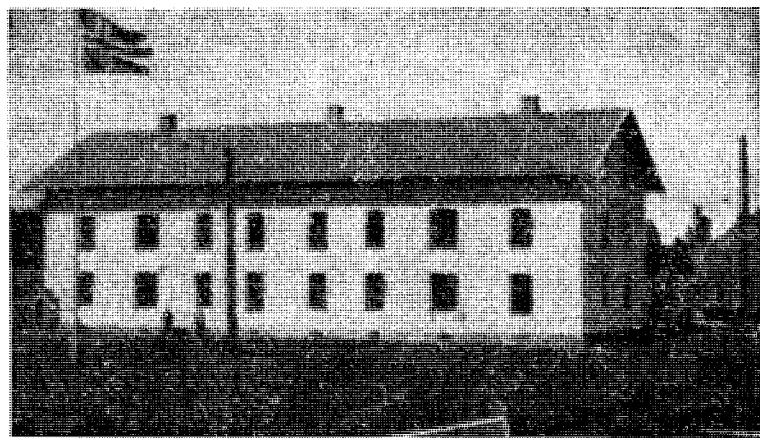
Først og fremst bør det vel slås fast at Kirsts fremstilling er mest urettferdig mot de deltagere i kuppforsøket som virkelig handlet ut fra edle motiver og fedrelandskjærlighet. Det er blodig urett mot dem å slå dem i harkorn med de landsforrædere som i viktige militære stillinger drev sitt spill sammen med landets fiender fra første stund. Vi tenker da i første rekke på Abwehrfolkene med Canaris og spesielt kanskje Oster i spissen. En stor del av deltagerne i kupet hørte imidlertid ikke til denne kategori. Det var offiserer som hadde gjort en tapper innsats i krigen opptil da og som nå var drevet av bekymring for fedrelandet. De så på krigen som ugjenkallelig tapt og de ville gjennom statskuppet skape forutsetninger for en ærefull avslutning av krigen.

Dette gjaldt vel både selve attentatmannen Stauffenberg og generaloberst Beck, som i sin tid hadde oppgitt sin stilling i protest mot Hitler og aldri lagt skjul på denne innstilling, og som av de sammensvorne var utsett til

(Forts. side 6)

Også en prest

En 17. mai-preken med epilog

Over bl. a. Arbeidstjenestens etableringer valet det norske splittflagg — mens presten forteller at det var forbudt!

I Ullern kirke benyttet en hjelpeprest 17. mai til hets og uefterretteligheter, noe som naturligvis forarget tidligere NS-folk. En av vårt blads venner rettet i den anledning, gjennom sognepresten, en forespørsel til 17. mai-predikanten. Det viste seg at han i mellomtiden var reist utenlands, men sognepresten meddelte at han hadde oversendt forespørselen. Og 5 måneder senere innløp det endelig et svar. Det er så karakteristisk for en viss sort prester at vi synes det fortjener videre offentliggjørelse. Det vår venn hadde festet seg spesielt ved var at presten i sin preken hadde sagt at det var forbudt å bruke norske flagg under okkupasjonen. Og til dette svarte da presten bl. a.:

«— ofte er det slik for oss mennesker at vi har en tendens til å unnlate å gjøre ting som

vi enten synes er delvis over evne, eller som vi synes er av mindre betydning. I dette tilfelle må begge faktorer tas med i betraktningen. Det aner meg nemlig at der her for Dem er såpass mye av følelser med i dette, såpass mye av irritasjon fordi jeg nevnte dette med okkupasjonen, — at hva jeg enn her skriver, neppe vil tilfredsstille Dem.

Men mer vesentlig enn dette, er det at jeg synes at hele problemstillingen skulle være i den grad selvinnsyende, at det skulle være unødvendig å si så mye om den.

Som nordmann husker De selv hvorledes forholdene var under okkupasjonstiden. Jeg var 5 år i 1940 (!) I 1942 begynte jeg på Ila skole, og noe 17-mai barne-tog med flagg ble ihvertfall ikke arrangert i de to første år av min skolegang. Noe flagging i havene rundt om der jeg bodde

(Forts. side 2)

Major Remer og dr. Hagen hos dr. Goebbels under kuppforsøket.

Også en prest . . .

(Forts. fra side 1)

var heller ikke tilfelle gjennom de år. Men jeg glemmer aldri den fantastiske dagen 7. mai 1945, da flaggene for til topps på hver eneste flaggstang i nabolaget.

Og De mener altså at det ikke var noe offisielt forbud mot det norske flagg under okkupasjons-tiden, — De påstår at det var anledning til å arrangere barnetog 17. mai i den tiden.

Ja, for alt jeg vet ønsket vel kanskje våre hjemlige nazimyndigheter at alt skulle være som før. For alt jeg vet så var det kanskje heller ikke noe offisielt forbud mot det norske flagg (!) Ikke desto mindre kjente storparten av det norske folk at der var et forbud, og at der på ingen måte var tiden for noe arrangement av noe 17. mai tog. Brutalt var vi frarevet vår frihet, og på en nedverdiggende måte hadde en norsk landsforræder flyttet inn i vår kongebolig, og den samme mann gjorde krav på å være vår leder under denne tiden.

Enhver god nordmann anså vår rette myndighet å være et ganske annet sted, nemlig i London. Og noe flagging eller noe 17. mai tog ville vi heller ikke ha før denne vår rette og folkevalgte myndighet igjen var der den skulle være.

Av den grunn «— sto flaggstangen naken —». Alt dette kjenner De da til? Den krigsforbrytelse som ble begått mot vårt folk og vårt land i de årene, var av en slik karakter at hele situasjonen i seg selv var et forbud mot å feire noen 17. mai hjemme under de selvbestaltede myndigheter vi da hadde. Noen ytterligere korrespondanse ang dette ser jeg som unødvendig, — ikke desto mindre lover jeg å svare Dem om De ønsker det.»

Til dette prestelige godtkjøpsnakk svarte vår venn som følger:

Oslo, 17. oktober 1968.

Om kristen forkynnelse og historisk sannhet.

Jeg satt i Ullern kirke 17. mai 1968 i glede, for å overvære en norsk fest med glade, mottagelige barn og norske farger, flagg og høgtidsstemning — og med fargefilm, jeg hadde overvært det noen år i forvegen, og ville gjerne forevige inntrykket av nasjonal høgtid, gode barn, farger og glad fest.

Så kom De på prekestolen, De talte enkelt og ildnende til barna om det norske flagget som De brettet ut over prekestolen — men i en svart-hvitt-uttegning som gjorde meg noe forstemt. Bl. a. sa De med sterk patos at dette norske flagget hadde vært forbudt under okkupasjonen eller krigen.

Da jeg historisk ganske inngående har studert vår okkupa-

sjonshistorie, med forspill og etterspill, og ikke kjente til det nevnte flaggforbud, sendte jeg en høflig forespørsel til sognepresten — jeg kjente ikke Deres navn da — og ba om å få vite hva De bygget denne påstand på. Sognepresten svarte meg korrekt at forespørslen var oversendt Dem. Og på senere purring at De nå var i USDA for psykiatrisk mv. videreutdanning. I dag, 5 måneder etter, fikk jeg Deres svar av 14. d. m.: «For alt jeg vet så var det kanskje heller ikke noe offisielt forbud mot det norske flagg».

For alt jeg vet, hadde jeg vel aquiesert ved dette, selv om jeg nok ville ha syntes det hadde vært redeligere — «din tale skal være ja, ja og nei, nei» — om De hadde medgitt eller innrømmet at Deres ord til De mange hundre mottagelige barn ikke bygget på viten, men bare på tro.

Men De knytter så mange valne, lunkne, billige ord til Deres innrømmelse, at jeg er blitt nedstemt, over noe vesentlig som dessverre De og mange prester og andre representanter i vårt samfunn synes å måtte gi uttrykk for, endog i dag.

Jeg vil ikke tro så ondt om Dem at De taler berggravsk på «dobbel bunn» — denne biskopale omskriving for løgnaktighet — men Deres ord gir uttrykk for et så billig, lettvtint, evforisk og uhistorisk syn, at jeg ganske kort vil sette fingeren på noen av Deres anførsler. Helst hadde jeg ikke gjort det, vis a vis Deres formelt korrekte sogneprest. Og jeg har heller ikke her tid til å gi noen utførlig analyse.

De sier at De først nå, 5 måneder etter, svarer, fordi svaret både var a) over evne, og b) av mindre betydning, samt at c) hele problemstillingen er i den grad selvinnslysende, at det skulle være unødvendig å si så mye om den.

Og at De var 5 år i 1940, og 2 år etter begynte på Ila skole. Og at De aldri glemmer den fantastiske 7. mai 1945. «Enhver god nordmann anså vår rette myndighet å være i . . . London.» «Hele situasjonen i seg selv var et forbud.» Av den grunn «. . . stod flaggstangen naken.» (jeg hefter meg ikke her ved at De siterer en ateist).

Nei, sannheten er ikke «av mindre betydning.» Det er ikke slik. Sannheten, den historiske sannhet, kan man ikke ønske seg til. Det var ikke noe brutalt overfall vi ble gjenstand for i 1940, sier dr. Scharffenberg, «kald det lynangrep, ikke overfall» — det var selvforskyldt.

Spar oss for slike platityder som at «enhver god nordmann anså . . . osv.». Mener De at f. eks. en mann som Norges største jurist professor Skeie og mange med ham, og 100 000 sik-

Revisor Gleng er 60 år

FOLK OG LANDS og FORBUNDETS mangeårige revisor Alf Magne Gleng, Theresgt. 14, Oslo, fylle 60 år 28. ds.

Det er naturligvis ellers ikke bare oss i avisen og Forbundet som kjenner Gleng. Han er nesten blitt en sagnfigur som en slags norsk sykkelkonge som utrettelig og målbevisst har rullet på de to hjul ikke bare gjennom hele Norges land, men også Europa rundt og til og med utenfor vår egen verdensdel. Det finnes vel ikke den avis i Norge som ikke ved en eller annen anledning har beskrevet Glengs innsats i bilder og tekst.

Ellers er det ikke bare på sykkel han har ofret seg for idretten. Han har fått idrettsmerkestatuetten, som hen-

tede nordmenn etter okkupasjonen — med pårørende 5-600 000 nordmenn eller 1/5 eller 1/6 av vårt folk — var «onde nordmenn» og forrædere, og at vi, kanskje det friskeste folk, i vesteuropa iethvertfall, har hatt verdensrekord i forræderi og ynkelighet?

Jeg vil ikke tro så dårlig om Dem, pastor, at De tror slikt. Jeg vil håpe at det er bare tanke-løshet. De var bare 5 år gammel i 1940, og vet kanskje ikke at det blant disse over 1/2 million nordmenn bl. a. var en fylking av Norges beste bønder, anstendige offiserer og soldater som reagerte mot vår offisielle politikk med det brukne gevær, mot vårt brudd på våre nøytralitetsforpliktelser, mot degenerasjon og moralsk utflytning og ateisme?

Hundre tusener av dem har vendt den forlorne berggravske kirke — «sin egen tusenfryd» — ryggen — hans håndgangne mann bisp Johnsen gikk inn for dødsstraff for det edle menneske professor Ragnar Skancke — og foretrekker gudsumiddelbarhet framfor kirkelig tilslutning.

Jeg ønsker Dem alt godt i amerikanske psykiatriske studier, herr pastor.

Med hilsen N. N.

Det amerikanske valg

har jo dagspressen berettet om på sin spesielle måte. Først nominerte avisene her i Norge enstemmig og med sterke skrål Rockefeller istedenfor Nixon og McCarthy (eller en Kennedy) istedenfor Humphrey. Nominasjonene stemte dessverre for pressen ikke med dette. Valget ble helt til siste sekund i dagspressen vunnet av Humphrey og da det slo feil forkynte samme presse at Humphrey iallfall hadde fått flest stemmer. Heller ikke det stemte. Nixon vant med adskillig flere stemmer enn John F. Kennedy i sin tid slo Nixon med. Som siste skan-

ger ganske høyt og som krever årelang innsats, og han har også gjort sitt på ski, bl. a. som deltager i Riddarrennet, hvor han assisterte en blind kamerat.

Gleng er født i Sulitjelma i en tid som var preget av nøysomhet og innsatsvilje og han hadde også andre problemer å stri med. Som gutt fikk han en kronisk ørebetennelse som førte til at hørselen ble sterkt nedsatt. Men han gav ikke opp og gikk inn for målbevisst å styrke sitt legeme ellers med idrett og en sund livsførsel. Han tok eksamen ved Handelsgymnaset i Oslo 1927 og begynte som revisor i Statens Kornforretning, hvor han arbeidet til han under okkupasjonen flyttet over til Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett, også der som revisor.

Skjønt han ikke deltok aktivt i politikk, ble også Gleng som passivt NS-medlem rammet av det såkalte «retts»-oppgjør og måtte som følge av en falsk anmeldelse tilbringe en tid bak piggråden. Sin revisorstilling i statens tjeneste mistet han også. Men Gleng hører ikke til dem som gir opp så lett og han har senere klart å opparbeide seg en omfattende privat revisorpraksis.

Gleng har gjennom alle år vært en fast bidragsyder til dagspresse og ukeblad og dertil har han bl. a. gjennom Folkeakademiet holdt en lang rekke foredrag landet rundt om sine mange eventyrlige reiser. Han er i det hele en mann som gjerne vil gjøre andre delaktig i alt han har opplevet og som har skaffet sine venner og andre mange hyggestunder.

Vi gratulerer vår kjære revisor med 60 årsdagen og ønsker ham mange og lange sykkeltureturer i årene som kommer. For Gleng gir seg sikkert ikke med syklingen før han har passert de hundrede.

se har så den presse som ellers setter hele sin lit til USA overgått hverandre i å fornærme USA's nye president.

Selv synes vi ikke det er så meget å rope hurra for at Nixon ble valgt, men han lar retrekke til å være langt å foretrekke for den demokratiske snakkemaskin Humphrey. Og det er i den forbindelse en annen ting å legge merke til. Nixon ble valgt av det hvite Amerika. Hver av de to hovedkandidater fikk omkring 30 millioner stemmer og Wallace omkring 10 millioner, tilsammen omkring 70 millioner stemmer. Alle aviser medgir at negrene i USA med bortimot 100 prosent stemte på Humphrey, det utgjør omkring 7 millioner av hans velgere. Vi skulle tro at etter Humphreys iherdige og glødende kjærlighetserklæringer til Israel gjorde jødene det samme og de har vel da skaffet Humphrey omkring 3 millioner stemmer. Så har vi alle de fargede innslag av forskjellig art utenom de svarte, samt den store kontingent av polakker. Så det er vel ikke for meget sagt når vi ialt regner halvparten av Humphreys stemmetall som ikke-hvite stemmer. Og sett ut fra det synes vi det dog var et lykkelig valg, selvom Nixon utvilsomt representere den samme blanke stor-kapitalisme som Humphrey også gjør.

Vi synes

— at Sverre Munck er inne på noe, når han i sin avis Morgenposten skriver bl. a.: «Er det å ha bind for øynene den normale tilstand i vårt Utenriksdepartement? Som en konklusjon på denne illusjon meddeler vår utenriksminister at han vil foreslå for Stortinget at vi ratifiserer avtalen om ikke-spredning av atomvåpen. Å ratifisere en sådan avtale vil etter min mening være landsforræderi, særlig når russerne står med atomvåpen ved vår grense. FN-organisasjonen har i den grad spilt falitt at det vi burde gjøre, var snarest mulig å melde oss ut av denne organisasjon som nærmest kan sammenlignes med en hengemyr, men det ser dessverre ut til å ta ennå en tid før vi greier å bli kvitt FN.» Det er bare synd at Munck, som ser så klart på mange områder, er så stokk blind på andre — eller at han iallfall lar sin redaktør være det.

HUSK
ABONNEMENT-
FORNYELSEN

O. M.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Hyklerne i ny aksjon

Våre lesere vil huske at stortingsmann Edvard Hambro under en debatt i Stortinget om landssvikoppgjøret åpent bekjente at en i dette oppgjør hadde gjort bruk av lover med tilbakevirkende kraft. Senere forsvant han fra Stortinget og ble FN-ambassadør hvis vi ikke tar feil.

Riktignok forsøkte nåværende høyesterettsdommer O. C. Gundersen, en av «retts»-oppgjørets toppfigurer, seg med en benektelse etter det gamle mønster. Man har lov, hevdes det jo, å gi straffelover med tilbakevirkende kraft når de er «mildere» enn de gjeldende. Men det står tilbake for herrene å påvise hvorledes det kan være «mildere» for en domfelt som fikk over 3 år (den «mildnede» lovs minimumsstraff) i tillegg til den gamle straff å få en lang rekke ødeleggende rettighetstap, å bli plyndret til skinnet og å få tvangsarbeide istedenfor fengsel eller hefte. For ikke å snakke om dem som fikk sin straff «mildnet» til dødsstraff.

Det faktiske forhold er naturligvis som alle anstendige mennesker vet — det som også var bakgrunnen for Hambros bekjennelse — at hensikten med landssvikanordningene så langt fra var å mildne straffen for NS-medlemmer som å ramme flest mulig av dem. For selv den mest forstokkede og hatefulle jøssing ville naturligvis etterhvert ha forstått hvor meningsløst det hele var hvis et passivt og høyst fredelig NS-medlem hadde fått 3 års fengsel. Vi ser da her bort fra at paragraf 86 — utgangspunktet — naturligvis ikke var anvendelig i det hele tatt etter at Norge gikk til total kapitulasjon og bare for noen ganske få også for tiden før. Derfor har man da også senere måttet omredigere hele paragrafen for å få den til iallfall etterpå så noenlunde å passe til det den allerede var blitt brukt til.

Gundersens protest vakte da heller ikke større oppmerksomhet, han var jo på sett og vis programforpliktet til å forsvare det som var gjort og å opprettholde fiksjonen om at landssvikoppgjøret hadde noe med normal jus å gjøre og at Norge fremdeles var en rettsstat. Hambros klare erklæring ble stående som en skamstøtte over humbugen og over bruddet både på vanlig godkjente menneskerettigheter og på den norske grunnlov med sitt kategoriske forbud mot å anvende lover med tilbakevirkende kraft.

Men det ville ikke ha vært det hykleriske Norge om en ikke likevel stadig trådte frem for en undrende verden som den store rettsstat, som de ubøyelige forsvarere av menneskerett og grunnlovfestede rettigheter. I den siste tid har man fått et nytt og trist eksempel på dette avgrunnsdype hykleri. I FN har østblokkstatene sammen med flokken av små negerdespotier — initiativet kom ellers fra det Polen som deltok så ærefullt i angrepet på det allierte Tsjekkoslovakia! — tatt opp spørsmålet om å få vedtatt en konvensjon som stoppet foreldelse av såkalte krigsforbrytelser. I betraktning av at Norge på forhånd hadde trakkert grunnlovens bestemmelser og menneskerettighetene så grasat under fot, og at det vel ikke lenger kan finnes uefterforskede og ustraffede krigsforbrytelser i Norge begått av den tapende part, skulle en tro at man også fra norsk side glatt ville ha akseptert dette og samtidig demonstrert den vanlige rødmussete lefling med kommunister og de nye villmannsstater i Afrika. Men norske partipolitikere veier er i sannhet uransakelige. For står man ikke frem, slår seg på det demokratiske bryst og erklærer at man ikke kan være med på en slik konvensjon fordi den ville virke tilbakevirkende på gjerninger som allerede

David

Monrad Johansen

80 år

Vår gamle venn og meningsfelle fra hine hårde dage, David Monrad Johansen, fylte for en uke siden 80 år og ble så tilbørlig hyldet i presse og kringkasting at det er uøndvendig for oss her å legge smør på flesk. Vi bare konstaterer med en viss malise at det offisielle Norge, som for et kvart århundre siden dømte denne vår store nasjonale komponist som «landssviker», nå trykker ham til sitt hjerte og soler seg i den berømmelse og det geni en ikke kunne ta fra ham.

David Monrad Johansen er et godt og elskelig menneske med røttene dypt plantet i norsk jord, den norske av alle, med en musikalsk innsats bak seg som ånder av fedrelandskjærlighet. Han kunne som Hamsun sa godt ha ventet i hundre år på oppreisningen, men det er vel fortjent og gledelig at han får den allerede i levende live. O. M.

Francis Bull i fjernsynet

Francis Bull i Fjernsynet 28.10.1968: «Han (Bjørnson) hadde gode informasjon, han hadde sine opplysninger fra en jøde.»

Bjørnsons oppriktighet dras ikke i tvil, fariseernes kan ikke, så videre kommentar er utelukket, og selv Kristi sannhet må vike for Zions Eldstes.

Om slovakene: «De drev med jordbruk, de var tro skyldige og uskyldige!»

Refleksjon: Om jeg regner begynnelsen fra første gang jeg tynnet rotfrukter, kjørtet møk, eller var med å gjete buskap i utmarken, så har jeg «drevet med jordbruk» fra jeg var 6 år til jeg var henimot de 60, og driver delvis med det ennå. I henhold til den «franciske» logikk er det meg helt ubegripelig at Bulls, Tsjekkoslovakias og Sovjets aller beste venner og åndsfrønder skulle idømme meg et halvt dusin år?

Axel Skuggevik.

var foreldet! Grunnloven vår forbyr jo det, erklærer man dydig.

Det er faktisk så en må gni seg i øynene og føle en slags beundring over dette grenseløst frekke hykleri. Og en spør også seg selv om

ALFRED DALE:

Kapitalisme og krig

Det økonomiske system som kalles kapitalismen har som sin grunnvoll og innerste vesen den frie, ubegrensede konkurranse, omskrevet: alles krig mot alle, den enes død er den annens brød. Kapitalismen kan ikke bestå uten krig: våpenkrig eller «fredelig» krig. En lang, virkelig fredperiode og kapitalismen ramler sammen med et brak, husk sammenbruddet på New York-børsen høsten 1929 og den verdensomspennende krise det førte med seg, bare forberedelsen til 2. verdenskrig reddet systemet fra undergangen.

Før var London kapitalismens høyborg og høyalter, Englands way of life var krig, ustanselig krig, så her så der over hele kloden. Men England kriget seg til døde, nå ligger landet der som et strandet skip, og kapitalismens hellige ark er flyttet over til New York. For kapitalismens fortsatte beståen må USA ustanselig føre krig: i Europa «fredelig» krig gjennom NATO, i Vietnam lusekrig, i Afrika og Sør-Amerika i kulissene bak borgerkriger, opprør og revolusjoner. Nå gjelder det å få istand en «hellig krig» mot Sør-Afrika, disse bibeltrø hollandske bønder, den rene Bondeviks indremisjon, kan ikke lenger stå der som en nidstang mot USA's velsignelse. En må da betenke at etter forjettelsen hører gullet Pakten Ark til. Jo, Asia, Afrika og Sør-Amerika står rede for de kapitalistiske kriger, for kapitalismens høst.

Siegfried spør: «Hvordan kan det for eksempel ha seg at verdensmakten USA ikke klarer å gjøre seg ferdig med en liten skitten kolonikrig i Vietnam?» Vietnamkrigen vil vare så lenge den kan gi profitt til de amerikanske kapitalister. Han spør videre «hvor lenge og hvor langt vi i Norge kan stole på Det amerikanske NATO.» Jeg re-

grunnen bare kan være medfødt hykleri eller om det skulle ligge andre hensyn bak? For eksempel hensynet til de vitterlige krigsforbrytelser begått av den seirende part her i landet, krigsforbrytelser som ikke er etterforsket og ikke er straffet, men som man kanskje helst ønsker begravet i foreldelsens mørke?

Ja, vi vet ikke. Men merkelig og frastøtende er det.

flekterer: Mon USA's 20 millioner fargede vil kjempe for Europa? Ja, for det er jo disse som må til fronten, de andre holder seg trygt hjemme og gjør penger. Og vær sikker, Europas konto blir nøyaktig ført.

«Er det så noen mulighet for en endring i den amerikanske politikk?» For meg ser det ut til at USA er et land i oppløsning, landet står foran en katastrofe. Husk på: amerikanske borgere står frem for all verden og forhåner sitt lands flagg og nasjonalsang. Folket bygget på pestbefengt grunn, denne situasjon kan ikke endres av en ny president, han være seg en statsmann og et mannfolk eller en politisk narr.

Fører kapitalismen ikke bare til kontinuerlig krig, men til det som verre er, moralsk forfall og endelig til moralsk anarki? Like utenfor vår egen dør er der fremmet forslag om legalisering av blodskam, ekteskap mellom personer av samme kjønn, og seksuell omgang med dyr.

All historie lærer oss at et folks liv er grunnet på en høy moral og en streng disiplin. Hellenerne vasset ut i umoralen og ble tuktet av de romerske barbarer, romerne gjorde seg i sin tur livet behagelig ved umoral og ble i sin tur tuktet av de nordiske barbarer. Vestens styrke var grunnet på middelalderens høye moral og strenge mannstukt. Kapitalismen har skapt Vesten om til en sump av umoral. Hvilke barbarer kommer til å tukte oss?

Livets jernhårde lov er dette, det tre som ikke gir god frukt rothugges og kastes på ilden. Mot denne eventualitet hjelper ikke NATO oss det minste.

20.10.68.

GODT FORSLAG

Den indiske nobelpristager i fysikk, Sir C. V. Raman anbefaler å avskaffe nobel-fredsprisen og å dele den opp mellom fysikk og kjemi. Han begrunner sitt forslag med at etter at man begynte å dele ut fredsprisen har det vært flere kriger enn de 50 år forut. Han var antagelig for høflig til å peke på den underlige måte det norske storting foretok utdelingen på!

Ditt blad er avhengig også av din støtte!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

MAT — FOR HVEM?

Det er en kjensgjerning at en stor del av verdens befolkning idag sulter, eller lever på sultegrensen. Dette gjelder i første rekke landene i Asia, Afrika og Syd-Amerika. Et annet faktum er at befolkningsøkningen er langt større enn økningen i produksjonen av matvarer. For å vise den hurtige akselerasjon i befolkningstilveksten, var det totale antall mennesker på jorden i 1850 1 175 millioner, i 1950 2 995 millioner, økningen i promille var henholdsvis 7 og 23. FN opplyser at i år 2075 kommer verdens befolkning opp i 32 milliarder, år 2200 ca. 570 milliarder, dvs. gjennomsnittlig 3 700 personer pr. kvadratkilometer.

Hvordan vil matsituasjonen bli?

Idag regner man med at mer enn to milliarder mennesker sulter. Når det fra pålitelig hold opplyses at 15 pst. av jordens åkerareal er utsatt for umiddelbar fare for erosjon og økningen i avkastning pr. ha. er begrenset, er det innlysende at hungersnøden i fremtiden vil komme til å ramme langt flere milliarder enn idag. Allerede i 1970 vil Europas behov for import av storfe kjøtt være 800 millioner kilo, viser prognoser fremsatt av FAO og OECD.

Når det i den umiddelbare fremtid er fare for øket mangel på levnettsmidler, blir spørsmålet hvem skal få spise seg mett? Når det i tillegg blir større forskjell på land med nok mat og andre, uten at dette kan rettes på, da overskuddet i de rike matproduserende land bare kan dekke 1/10 av verdens matmangel? Vi står dermed overfor en uovervinnelig krise som uten tvil vil resultere i folkevandring — og kanskje krig.

Europa og resten av den hvite verden må derfor se denne eventualitet i øynene og ta sine forholdsregler. Denne problemstilling angår i første rekke oss unge av idag. Vi må vurdere hvem som er vår neste. Selvsagt ønsker alle å overleve, men enhver er seg selv nærmest — også i matfatet. Derfor må det foretaes en prioritering, en nasjonal seleksjon. Vi må derfor forberede oss på kampen for å overleve, det er det primære.

RASE OG INKONSEKVEN

Vårt liberalkonservative Morgenblad, den einaste osloavis med ein viss kontur tek i ein av sine siste redaksjonsartiklar opp situasjonen til dei amerikanske negrarnar. Dei tek avstand frå valdsbruket frå Black Power-fløyen, men finn det likevel «gripende» at dei svarte etter hundreårs eksil frå den afrikanske jungel ser ut til å finne attende til og halde på sin rasemessige identitet. Slagordet er nå «Black is beautiful» blant negrane, særleg blant mange yngre. Avisa tek i same artikkel parti for den såkalla likestilling mellom dei ymse rasene i USA.

Det er merkeleg at Morgenbladet til dei grader let ulik lov gjelde for Tor og Loke, vi vil i denne samanheng rekne oss for Loke. Nå er det ikkje vår mening å gå mot at amerikanske negrarnar finn seg sjølve som rase, finn ein identifikasjon i blodsarven. Men kva er det som skjer: så snart ein ser veike tendensar til det same i den rasegruppa som ein kan kalle den germanske, får vi eit heilt hylekor mot oss, med rop om rasehat og nynazisme? Kvifor skal ein mann som George Wallace bli nedhetsa, når han hevdar rasetanken i moderate tonelag? Så langt treng vi likevel ikkje gå for å finne liknande tilfelle. I desse dagar har ein norsk lektor fått alle gode krefter imot seg for offentleg å ha hevda blodstanken, vel å merke den germanske. Korkje Morgenbladet eller andre fann det visst

noko spesielt «gripende». Men etterkvart som større grupper, land og kanskje tilmed verdensdelar av farga folkeslag finn fram til ein raseidentifikasjon, vil også vi av nordisk blod tvingas til å reflektere over kvar vi skal innnta vår plass i dei store motsetnader som vil komme. Da vil nok også våre borgerlege haresjeler kome fillande etter og finne ut at også kvitt er vakkert. Da må dei innsjå fiaskoen i raseliskskap og blanding mellom vensensulike folkegrupper. Berre i eit hierarkisk oppbygd rasesamfund, nasjonalt og internasjonalt, vil ein da skjønne at folkefelleskapen sunt kan utfalde seg.

Dale-Gudbrand

ER EUROPA BEFOLKET AV JACOBS EFTERKOMMERE?

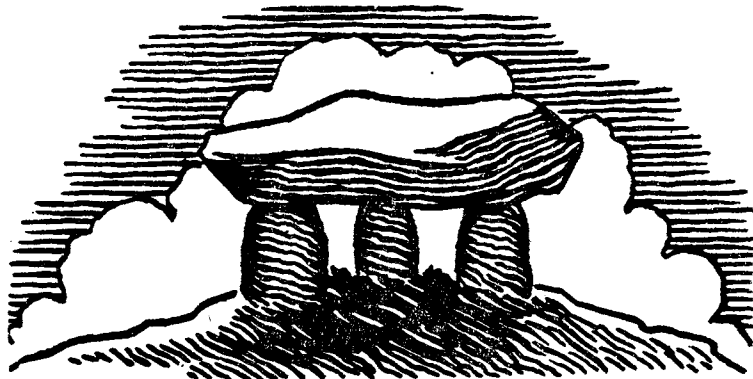
Vi har fått oss tilsendt et skrift hvor det påstås at Europa og Nord-Amerika er befolket av Palestinas 13 stammer. Denne trykksak er utgitt i Sverige av en institusjon som kaller seg «Opinionsgruppen». Av innholdet fremgår det at ca. år 722 f. Kr. overfalt assyrerne det nordlige Palestina og landets 13 stammer kom på flukt. Av disse ble 10 og en halv tatt til fange, mens de resterende forble i sitt område. Et par hundre år senere angrep babylonerne assyrerne og etter ytterligere ca. 70 år i fangenskap, flyktet de ti og en halv jødiske stammer og dro nord for Donau's utløp, hvor andre jøder fra før hadde

(Forts. side 7)

«Nei se! Er det ikke satt? De ber borbønnen sin slik som vi har lært dem.»

Vår stamme og vår jord

*Forlat dem, Herre, som ei forstår
at høyt over døgnets lover går
stammens krav som en rettesnor.
For ham som ser at i brodden må
den fødte høvding og leder gå,
han tar sitt hverv som et Gud-sendt krav
med stammens røst til sin støttestav
og slår på berg så det spruter av
et kildeveld fra et stammehav
som mange trodde var tomt og ødt,
det er stammens blod som er friskt og rødt,
og det som har evighets verd og som gror,
får røtter og kraft i fortvilelsens jord.
Det er makter i nuet som taler sin sak
for framtidens arbeid og ugjorte tak,
med begeistrings brus ifra tuseners struper,
i tuseners årer det strømmer enn,
og kampgnyet vekker de sovende menn
og kvinner som føler de hører med,
til korstogs begeistring til vern om sin åre,
de samme hvis fedre i viking for,
hvis blod rani i strømme på fremmed jord,
de samme som mällost og splittet bor,
de kjente med ett at her var et merke
som gjorde dem frie; som gjorde dem sterke,
og gav deres liv et målsikkert virke
og tilfang og grunn for en stammekirke.
Fra nå var det slekten og blodet som bandt
ættene sammen til stammerike,
og hver mann sin rolige livsrytme fant
som ledd i en kjede tillike.
De kjente seg trygge, de kjente seg hjemme
ved stammens rytme, ved stammens stemme.
Nå flyter den gamle og nye tid,
og hjerter i takt kan banke,
fra tusenårs lenker de bryter seg fri,
blir mennesker stolte og ranke,
som frimenn erkjenner hva fridom er,
han akter den nestes lykke
og stiller seg villig i kjempernes bær
som fridom vil verne og smykke.
La trelldom fare og hver mann få rå,
la styrken og innsats få byde,
og aldri må kampen for rettferd forgå,
ei beller vår plikt til å lyde.
Da bygges et rike i folkenes vrimmel,
fri for en baglerbisps renker,
bak stammens merke som gjenskin fra himmel
med glans av hva hver mann tenker
at her har vi tuftet vårt rike på grunn,
på fjell i hvert menneskehjerte,
som bevende takker i offerlund
for hva kjempen oss gav og lærte:*

*Der hvor barndommen svant og høysetet sto
der har slekten sitt tidløse bo,
der hvor fedrene stred gjennom sekler og led,*

(Forts. side 7)

Ny tysk bok om okkupasjonen av Norge

Klar og nøktern fremstilling av Karl Springenschmid i «Die Männer von Narvik.»

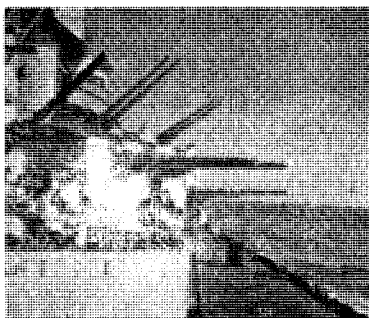
V.

Storm, tilfeldigheter og ubeslutsomhet fra britisk side bragte avjørelsen i tysk favør.

Admiral Forbes er ikke klar over hva tyskerne planlegger. Det britiske Secret Service forelegger admiralitetet (Churchill) en beretning i hvilken aksjon «Weserübung» er beskrevet i alle enkeltheter, slik at det i og for seg ikke er vanskelig å bringe de innløpende meldinger i samklang med de i denne beretning skildrede flåtebevegelser. Likevel tviler man i admiralitetet på denne plan som er i strid med alle regler for sjøkrigsføring. Den overveiende mening er at det med «Weserübung» bare dreier seg om en storstilet anlagt narremanøvre, hvorved Home Fleet skal bli avledet fra sin egentlige oppgave, sikringen av Atlanterhavskommunikasjonene og et gjennombrudd til det åpne osean bli oppnådd. Da 1. sjølord, admiral Pound denne 7. april, en søndag, ikke er tilstede i admiralitetet, lar hans stedfortreder, kontreadmiral Philips beretningen fra Secret Service gå videre til admiral Forbes, men bemerker samtidig uttrykkelig at beretningen ingenlunde synes troverdig og derfor er av tvilsom verdi. Det var heller å anta at det her bare dreier seg om et nytt trinn i nervekrigen.

Admiral Pound tar feil

Om aftnen vender 1. sjølord, admiral Pound tilbake

På vei mot nord.

til admiralitetet og tar mot beretning om de trufne forholdsregler. Pound er helt ut enig med de eldre medlemmer av admiralitetet. Skulle man skjenke tiltro til «Weserübung» så måtte admiralitetet straks konsentrere Home Fleet midt i Nordsjøen for fra denne posisjon å blokere tilløpsveiene til Norge. Men viktigere var det, erklærte Pound, å hindre et gjennombrudd av tyske slagskib til Atlanterhavet, altså å overvåke de nordlige utganger til det åpne hav.

Men fremdeles står både i Firth of Forth og i Clydes havn flåteforbandene beredt til overenstemmende med plan R 4 å bringe de innskibede landtropper til norske havner. Nye meldinger innløper til admiralitetet. De britiske landkorps kunne utvilsomt på dette tidspunkt fremdeles ha nådd deres mål Stavanger og Bergen, samt

Trondheim og Narvik før de tyske landtropper.

Imidlertid tvilte admiral Pound fremdeles på de tyske planer likeoverfor Norge og ble heri også, som en må anta, støttet av det britiske krigskabinett. Om aftnen 7. april gir admiral Pound ordre til viceadmiral Edward-Collins, som ligger med sine fire kryssere i Firth of Forth og venter på ordre til å løpe ut, ordre til å utskibe tropene igjen og straks trekke seg tilbake til Scapa Flow. En lignende ordre kommer til skibene som ligger i Clydes havn. Den britiske historiker Roskill kaller i sin bok «The War at Sea» ordren til å utskibe disse tropper «en forhastet oppgivelse av plan R 4». På den annen side er det neppe tenkelig at admiral Pound har gitt denne avgjørende ordre uten vitende og billigelse fra regjeringen og det øverste krigsråd. Også Churchill, der ellers i sine memoarer med eksemplarisk nøyaktighet beretter om alle detaljer i Norgesfelttoget, tier på dette punkt.

Home Fleet på falsk kurs

Kl. 20.15 forlater Home Fleet Scapa Flow og styrer med stor fart i nordøstlig kurs, ikke for å hindre tyske landinger i Norge, men for å tilintetgjøre et utbrudd av tyske slagskib til Atlanterhavet, noe de på ingen måte har til hensikt. Dermed blir hele den midtre del av Nordsjøen, rommet hvor det tyske flåteforband på dette tidspunkt beveger seg, udekket. Denne 7. april faller avgjørelsen. Ved alle planlegginger og forberedelser som tok sikte på Skandinavia hadde britene vært et skritt foran tyskerne. Bare da den siste og bestemmende avgjørelse falt kom England for sent.

«Dag av høyeste spenning»

8. april: Generaloberst Jodl anfører i sin dagbok: «En dag av høyeste spenning.»

Natten fra 7. til 8. april passerer flåteforbandet med de for Trondheim og Narvik bestemte kampgrupper uhindret det fryktede Shetlandsstredet. Været har forverret seg. Den påfriskende sydvestvind har nådd styrke 8. Zerstoreernes marsjhastighet må settes ned. I den stokk mørke, stormfylte natt blir det vanskelig for zerstoreerne å holde føling med hverand-

Interessant artikkel i FINMARKSPOSTEN

Hvorfor illegalt arbeide nordpå når tyskerne hadde overtatt forsvaret av landsdelen etter norsk ønske?

I FINMARKSPOSTEN klipper vi etterfølgende artikkel «Hvorfor illegalt arbeid?» av Bjarne Lillevik (3. september 1968) og gjengir den i sin helhet uten kommentarer. Artiklen har fått stort utstyr (over 3 spalter) i denne arbeiderpartiavis som da sikkert selv vet at det anførte er riktig. Og her er artikkelen:

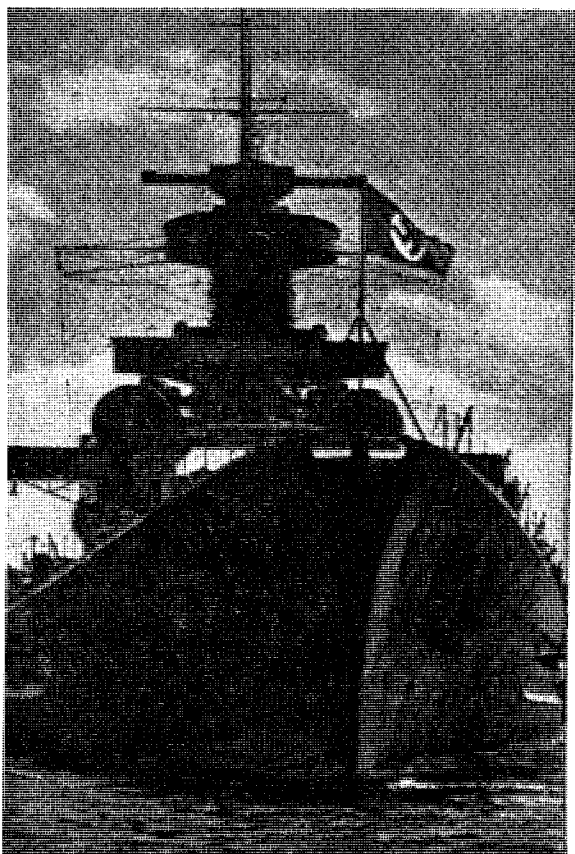
I Finmarksposten ser jeg at det er personer som nå minnes saker og ting fra krigens år. Også der nord. Enhver nasjonalt innstillet person uansett hvor han står politisk, anerkjenner enhver kamp mot besettelsestropene hvor de enn finnes. Men var motstand der nord under krigen så aldeles riktig? Mange visste dengang og enda flere nå at motstandsarbeidet der nord stred mot arbeiderregjeringens ønske og mening, og her menes den regjering som satt ved roret like til april 1940.

Den 10. juni 1940 kapitulerte vår krigsmakt helt og fullstendig. Regjeringen ordnet dette like før den flyttet over til England. Sammen med kongen hadde den tatt sin avgjørelse også hva betingelsene for kapulasjonen

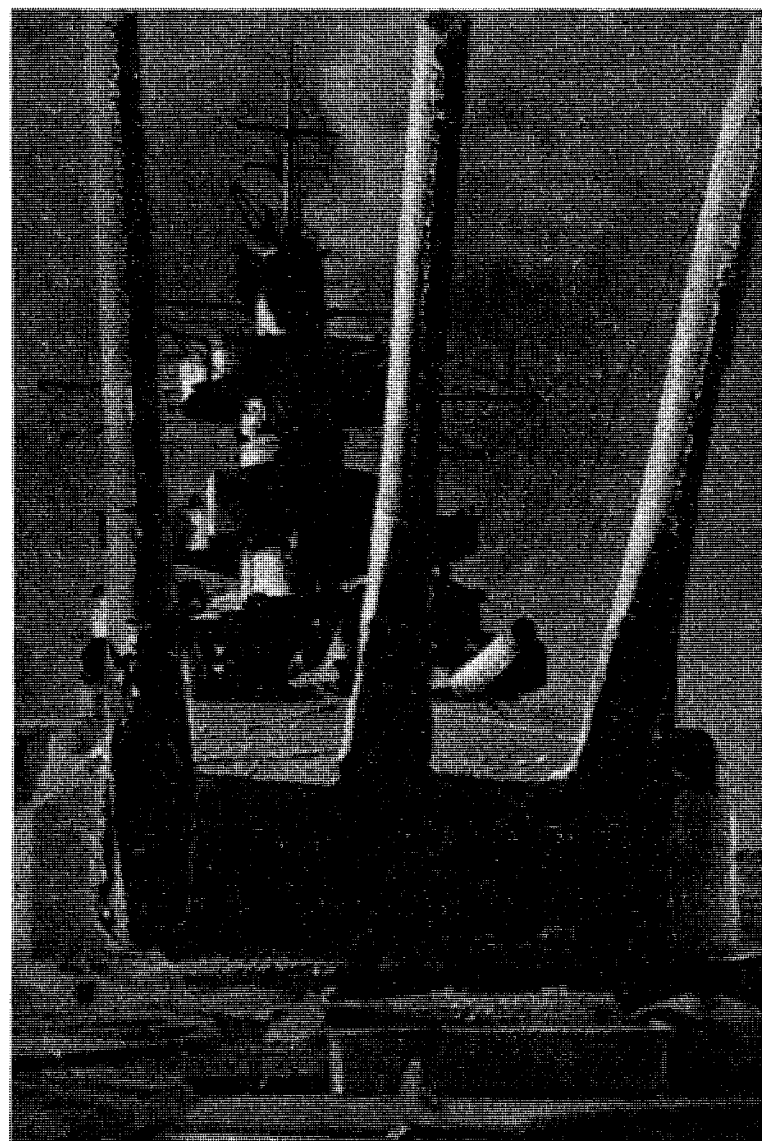
angår. Regjeringen ville ingen risiko ta. Den begår det som for den tankeløse synes helt utrolig. Den pålegger den norske hærledelse i landet om å be tyskerne besette hele Nord-Norge, også Øst-Finmark. Tyskerne ønsker ikke å påta seg dette og ber forhandlerne selv ordne med forsvaret av landet der nord. Arbeiderregjeringen vil ikke at landet der nord skal bli utsatt for en besettelse av en annen makt. Og nå skjer det utrolige. Tyskerne blir fornøyd om å beskytte resten av landet og da som forsvarere. Til denne rest hørte også Finmark.

Dette at tyskerne kom nordover som forsvarere av landsdelen ble meget tidlig kjent der nord. Både norske

(Forts. side 7)

Det tyske slagskib «Scharnhorst».

Tysk slagskib i norsk havn.

(Forts. side 8)

Attentatet mot Hitler - -

(Forts. fra side 1)

«riksforstander», mens den mere løsaktige borgermester Goerdeler skulle være rikskansler, og en lang rekke andre. Men ellers var motivene for de enkelte naturligvis sterkt blandede. Ved siden av den ekte bekymring over krigsutviklingen var nok en av drivkreftene også en sterk ærgjerrighet. Det er ganske typisk at noe av det første de sammensvorne diskuterte med varme og voldsomhet var fordelingen av toppstillingene i det nye rike.

Stauffenberg selv skildres av alle som uhyre ærgjerrig og en historie som Balzer beretter om i sin foran nevnte bok er kanskje karakteristisk.

Da Stauffenberg hadde latt bomben eksplodere i Hitlers hovedkvarter mens han selv hadde fjernet seg før den sprang, fløy han tilbake til Berlin. På flyplassen Rangsdorf hørte den kommanderende offiser oberstløytnant Stepp at Stauffenberg ringte opp til Bendlerstrasse for å melde sin ankomst. Han gjorde det med ordene: «Hier General Stauffenberg!» Stepp som så at han var i oberstuniform spurte da om han kunne gratulere ham med forfremmelse, og Stauffenberg svarte: «Jawohl, general fra idag av!»

Andre beretter at Stauffenberg satte umåtelig stor pris på å bli betegnet som «den kommende mann i Generalstabem.» Så det var vel derfor kanskje at han allerede straks utnevnte seg selv til general da han trodde attentatet var lyktes og man var iferd med maktovertagelsen.

En av hans medsamensvorne, oberst Finckh sier — ifølge Kaltenbrunner-beretningen — ellers om ham at «Stauffenberg kunne hate så sterkt og være så fanatisk at alt annet forekom ham likegyldig, at også hensynet til hans kamerater og hans mangeårige foresatte var ham fullstendig likegyldig.» Andre igjen pekte på at han av mange ble betraktet som forrykt. En av de sammensvorne, forsikringsdirektør Theodor Strünck, sa således at han gjorde «einen ziemlich verkrampften Eindruck.» Og han fortsatte: «Jeg hadde også inntrykk av at H. holdt Stauffenberg for ikke å være helt normal.»

Det er vel mulig at hans alvorlige krigsskader (han hadde mistet et øye, en arm og to fingre på den annen) som gjorde ham uskikket til ytterligere fronttjeneste har spillet inn. Hans sjåfør vitnet om hans store alkoholforbruk, noe som gjaldt en

stor del av de sammensvorne.

Det er også en annen side ved Stauffenbergs innsats som en vel bør understreke, skjønt Kirst unngår det omhyggelig ettersom Stauffenberg er en av de få offiserer han har noe bra å si om. Saken er jo nemlig den at de sammensvorne, til hvis egentlige leder Stauffenberg oppkastet seg, hadde gjort alt istand til attentatforsøk flere ganger tidligere og da på en helt annen måte. To ganger hadde man funnet frem til unge offiserer som var villige til selv å la seg sprengte i luften sammen med Hitler ved å anbringe en tidsinnstilt bombe i ryggsekken under en forevisning av nye uniformer. Ved det rene tilfelle ble det intet av dette, men det var ikke de to unge offiserers skyld. Stauffenberg derimot ville ikke ofre seg selv slik han ofret alle de tilfeldig tilstedeværende i bunkeren og slik han ville ha ofret de to unge kamerater. Han satte fra seg mappen med bomben og stakk så selv av.

Når det gjelder modellen til Kirst store helt, grev Schulenburg, så er det vel korrekt å gi visse ytterligere opplysninger også om ham. Han startet i sin tid som kommunist, gikk så over til NSDAP og avanserte raskt etter maktovertagelsen. Han ble således vicepolitipresident i Berlin og senere vice-regjeringspresident i Niederschlesien. Da han etterhvert gikk over til motstandsbevegelsen bibeholdt han sitt medlemskap i partiet og spilte et lite tiltalende dobbeltspill. Hans forbindelse med en Gestapomann, slik det skildres i boken til Kirst, er derfor sikkert korrekt nok. Schulenburg hadde ellers sikret seg jobben som statssekretær i innenriksdepartementet etter omveltningen.

Kirst forsøker i sin bok å fremstille også Goerdeler som en mann som intet røbet da det gikk galt. Dette er så langt fra korrekt som Goerdeler villig vekk og uten påtrykk prising de andre. I Kaltenbrunners beretning av 16.8.44 heter det således: «Goerdeler gir i de videre forhør overordentlig vidtgående opplysninger, gjennom hvilke bl. a. tallrike personer som sitter i viktige stillinger i det offentlige liv, blir belastet.»

Og når Kirst detaljert skildrer den tortur som han påstår ble anvendt under forhørene, så henviser vi til en bok skrevet av en av Goerdeler medsamensvorne, Gerhard Ritter, som til og med

har skrevet hans biografi (Ritter: Carl Goerdeler und die deutsche Widerstandsbewegung», side 70):

«Skjønt det tydelig rystet ham å se meg dukke opp som fange, så dikterte han sine utsagn med fullstendig ro, kalt overlatt og nøyaktig formulert til sekretæren som skrev det ned på maskin. Det var intet å merke til noen slags opphisselse eller til og med hemningsløs taletrang, slik som det skal være merkbart ved anvendelse av visse droger. Alt i alt var det helt igjennom den gamle, meg velkjente Goerdeler som talte her. Det forekommer meg av mange grunner mere enn usannsynlig at man har hjulpet på hans trang til å uttale seg med noen droger eller til og med tortur.»

I alt det andre Kirst forvenger i sin bok er det mest bemerkelsesverdige kanskje det at han fremstiller alle offiserene i Bendlerstrasse som noen ynkelige opportunist, som ikke ville ta standpunkt før de så hvorledes det gikk. I den anledning dikter han opp en romanfigur, en løytnant som han kaller Herbert, og som var en slags sambandsoffiser til partiet. Det var han som i Kirsts bok etter å ha tellet på knappene lenge og vel blir tildelt rollen som den der ledet offiserenes motkup i Bendlerstrasse. Det faktiske forhold var at motkuppet ble ledet og gjennomført i første rekke av oberstløytnant Herber og majorene Heyde og Fliessebach. Heyde opptrer i Kirsts bok sammen med «løytnant Herbert» og som en slags konkurrent til denne! Heller ikke general Fromm opptrådte så ynkelig som det fremstilles i boken.

Vi nevnte at romanforfatteren ikke sparer seg noen anstrengelser når det gjelder å legge tåpelige uttalelser i munnen på Hitler. Blant annet gir han en fantasiskildring av samtalen mellom Hitler og major Remer, sjefen for Vaktbataljonen, som Goebbels formidlet. Remer pekte overfor Goebbels på at Hæren opplyste at Hitler var død og at den derfor hadde tatt makten. Goebbels tok da en telefon til Hitler og da Remer fredeles tvilte fikk han personlig snakke med der Führer. Hitler spurte Remer:

— Hører De min stemme?

— Jawohl, mein Führer.

Hitler trengte imidlertid inn på ham:

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

— Er De overbevist om at det er meg?

Først nå var han virkelig overbevist, heter det i Balzers bok. Inntil da hadde han hatt mistanke om at det var en grammofonplate man spilte for ham.

Nå kan man kanskje hevde at Kirsts beretning kan være like troverdig som Balzers. Dertil er å bemerke at Remer fredeles lever og har kontakt med Balzer. Det samme gjelder dr. Hagen, som formidlet kontakten mellom Remer og dr. Goebbels.

Det er ellers ganske karakteristisk for hele oppstanden dette at de sammensvorne helt til lenge etter at det var klart at Hitler levet påsto at han var død. De innledet også sitt opprop til folket med å slå det fast. De våget nemlig ikke overfor det tyske folk å vedstå seg at opprøret var rettet mot Hitler!

Så snart både offiserer og soldater ble klar over at Hitler levet brøt da også hele kupet sammen. To ganger forsøkte de sammensvorne å arrestere dr. Goebbels. Den første som skulle gjøre det var Remer. Da han bakket ut og etter Hitlers ordre satte igang mottiltak mot Bendlerstrasse, overtok oberst Jäger oppdraget. Han skulle ta kommandoen over soldater samlet ved bykommendanturet, men da han kom dit var alle soldatene forsvunnet. Det var faktisk i hele Berlin ikke et eneste kompani som var beredt til å støtte opprøret!

Det er noe annet også som skjules i boken til Kirst. Det er de planer de sammensvorne hadde for det nye rike. Det er ellers ikke bare Kirst som tier så hårdnakket om dette. La oss da lette litt på sløret. Vi siterer fra Kaltenbrunners forhørsberetning, side 59:

«Om regjeringsformen skulle være monarki eller ikke-monarki er uklart etter undersøkelsene hittil. Spørsmålet er latt åpent av de sammensvorne til senere avgjørelse. Betegnelsen «Riksforstander» eller «Generalstattholder» (for Beck) taler i og for seg at for at man har tatt sikte på et monarki som sluttresultat.»

Det var kanskje derfor også at den eneste mann Goerdeler dekket var prins Louis Ferdinand av Hohenzollern. Var det han som var utsett til monark?

Innstillingen til jødespørsmålet hos de sammensvorne er også interessant. Vi siterer fra forhørsprotokollen:

Dr. Johannes Popitz, preussisk finansminister: «Når det gjelder jødespørsmålet så var jeg som en inngående kjenner av tilstandene i systemtiden absolutt av

den oppfatning at jødene måtte forsvinne fra statsstillingene og det økonomiske liv. Når det gjelder metodene har jeg anbefalt en noe langsommere fremgangsmetode, spesielt ut fra hensynet til utenrikspolitikken.»

Grev Lehndorf erklærte at «han riktignok var jødemotstander, men at han likevel ikke helt ut hadde kunnet bilige den nasjonalsosialistiske oppfatning av rase og spesielt ikke den praktiske gjennomføring.»

Alexander Graf Stauffenberg ytrer: «han var av den mening at jødespørsmålet burde ha vært løst i en mindre krass form fordi det da ville ha blitt mindre uro blant befolkningen.»

Berthold Graf Stauffenberg (attentamannens bror): «Han og hans bror hadde i og for seg vært enige i nasjonalsosialismens rasegrunnsetninger, men hadde holdt dem for overdrevne.» De hadde kritisert den rasepolitikk som ble drevet, nemlig å slutte forbund med Japan og å føre krig med England. Det beste tyske blod ble ofret på fronten, mens man fylte landet med utenlandske arbeidere.

Ved siden av offiserene spilte som kjent visse kirkekretser en rolle i sammensvergelsen. Goerdeler var således nær knyttet til disse kretser og hans innstilling var karakteristisk for hykleri som vi også ble presentert for fra lignende kretser i Norge. Kaiser, en av de mest kjente sammensvorne, sier at Goerdeler inntok dette standpunkt: «Jeg er absolutt mot mord i enhver form som politisk middel. Hvis andre vil benytte seg av det, så bærer de selv ansvaret for det.»

Et spørsmål reiser seg også i den forbindelse, nemlig hvorledes og hvorfor dr. Gerstenmaier, som til og med ble arrestert i Bendlerstrasse hvor han intet hadde å gjøre, slapp fra det hele.

La oss ellers peke på den onde sirkel de sammensvorne vandret i. På grunn av et gjennomført og konsekvent militært forræderi helt fra krigens første dag, utført av offiserer og andre som deltok i sammensvergelsen, ble Tysklands stilling så svekket at en påberopte seg tanke på å komme ut av den tapte krig som grunn for delttagelse i sammensvergelsen!

Det er ellers ganske karakteristisk at svært mange av de dødsdømte i sine avskjedsbrev gir uttrykk for både anger og for at de ved sin handlemåte har bragt skam over seg selv og sine familier. Ja, Goerdeler taler om en gudsdømme i forbindelse med at attentatet mislyk-

Vår stamme . .

(Forts. fra side 4)

fra dalbunnen til snaufjellens fly,
der hvor kvinner og menn gikk til kirker i fred
for å styrkes og fødes påny,
hvor i hedenolds tid de blotet til Gud
som rådde for alt og med makt,
at jorden ble gavmild og sønnen sin brud
gav slektene sønner og kraft,
og at fredfulle år måtte lege de sår
som av uår og fiender var bragt,
at tingvollens fred som var gudenes sed,
måtte verne den dom som var sagt,
at ættglade menn kunne bedre sin far
med dådrike bragder og kvad
som gav ætten til minne at her var en kar
som lyste i slektenes rad.
Der hvor gavmilde sol kledde karrige jord
og fjell til det vakreste land,
lungs havblåe fjord
der hvor knarrene for,
der smågutter stirret fra strand,
der stod kvinner i lengsel og ventet sin mann
og drømte de kjærligste ord,
og ungjenten og med det blussende kinn,
og med angen av sol i sitt hår,
og styrken av ungguttens favntak i sinn
og drøm om forjettende vår.
Slik glir slektledd på slektledd hen,
som sommeren skifter til høst
som viker for vinter og våren igjen,
som kaller på lengslenes røst,
på undfangelsens heftige, korte minutt,
et liv spirer fram og det gamle tar slutt,
på stemmer fra drifter med urgammel vekt
at slekter skal følge på slekt.

Vivestad jonsoknatt 1968 Sigm. Esgem.

**Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?**

kedes, og oppfordrer folket
til å bøye seg for denne guds-
dom og slutte opp om Hitler-
styret!

De norske forlag synes å
ha en selsom forkjærlighet
for bøker av denne type,
hets i romanform fra mere
eller mindre rødmussede
herrer. Det må vel være for-
di de mener at det er slikt
noe folk vil ha. Men er det så
sikkert det? Kan det ikke
tenkes at folk nå begynner
å bli lei denne ensidige hets
og gjerne vil gjøre seg kjent
med noe fra den annen part?
Hvorfor gir for eksempel
ikke Aschehoug ut en norsk
oversettelse av Karl Balzers
bok?

**Månadsbladet
FRIHUG**

Upolitisk og romsynt or-
gan for sunn og nasjonal kul-
tur, med artiklar om helse-
og samfundsspørsmål, spa-
nande fylgjetongar, dikt m.m.
Fritt ordskifte om dei mest
ulike emne: — Årspris kr.
25,—. Postgiro for bladpengar
80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50
i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
K i n n

**HAR DE LEST BOKEN TIL
RALPH HEWINS**

før saken Hans S. Jacobsen —
Sverre Løberg kommer for
retten 9. desember?
Hvis ikke har vi den fremdeles
på lager.
Pris kr. 20,- + porto kr. 1,30.
Ved oppkrav kommer opp-
kravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Boks 3214, Oslo 4
Postgiro 1 64 50

Interessant artikkel - -

(Forts. fra side 5)

og tyske offiserer fortalte
dette og begge var fullt klar
over at forsvaret av landsde-
len nå var gått over til tys-
kerne. Hvem husker ikke sol-
datenes hjemkomst fra nøy-
tralitetsvakten? De bante ik-
ke så lite over det som var
skjedd. Ikke en gang de for-
sto regjeringens mening en-
da de fleste sognet til den.

Ifølge avtale ble det tyske
flag heist der nord lenge før
troppene kom nordover. Det
var etter avtale, det også. Ar-
beiderregjeringen så en dø-
delig fare i at landet ble lig-
gende åpent. At den handlet
riktig og klokt kan man ikke
benekte. Det følelsesmessige
i denne handling må en aner-
kjenne. Tyskerne hadde på-
tatt seg å forsvare Finmark
så lenge de selv greide det og
vi må vel anerkjenne det
bortsett fra avsviingen, som
også hadde en bakgrunn og
en mening som vi slett ikke
forstår og absolutt ikke er
enig i. Men forsvarsmakt var
den av landsdelen og den
sannhet får vi se i øynene et-
ter det som altså skjedde den
10. juni 1940. Men det har alt-
så ikke disse menn og kvin-
ner visst noe om, som tok på
å bekjempe landsdelens for-
svarere.

En kan spørre. Hva ønsket
disse dersom de var vidende
om avtalen? Ville de at lands-
delen skulle ligge åpen for
en annen besettelse? Ifølge
avtalen vet vi at arbeider-
regjeringen ikke ønsket en slik
mulighet. Offiserer som me-
nige uansett politisk innstil-
ling ble gjort oppmerksom
på forholdet gjennom mange
kanaler, men de fleste ville
ikke tro hva bl. a. soldatene
fortalte ved hjemkosten.

I 1946 kom det ut en bok
på Jacob Dybwads Forlag,
Oslo. Boken var skrevet av
den norske generalstabs
pressekonsulent Birger Got-
aas. Boken heter: «Fra 9. ap-
ril til 7. juni». På sidene 228
og 229 finnes dette, som alt-
så bekrefter hva foran er
sagt. Her siteres:

«Et av de krav som ge-
neral Ruge hade stilt ved
forhandlingene, var at tys-
kerne skulle overta hele
Nord-Norge, også Øst-Fin-
mark. Vi måtte nå for en-
hver pris unngå at det ryk-
ket en annen makt inn der
lengst nordpå og at lan-
det på den måten ble delt
mellom to fremmede mak-
ter. Fra tysk side var man
til å begynne med mest til-
bøylig til å overlate det
militære vakhold i Øst-
Finmark til norske militær-
styrker. Men da den nors-
ke forhandler, oberstløy-
nant Roscher Nielsen fast-
holdt kravet ble det imøte-
kommet fra tysk side, og

Før ungdommen -

(Forts. fra side 4)

slått seg ned, de som idag
kalles vestgoter.

Ved år 100 f. Kr. ble det
for trangt om plassen for dis-
se vest- og øst-gotere og dis-
se kom atter på vandring. —
Denne gang mot De britiske
øyer og Sverige, under ledel-
se av høvdingen Odin. Av de
til Sverige utvandrende jø-
der, ble først Västergötland,
Östergötland, Gotland og
Uppland befolket.

Efter ytterligere noen hun-
dre år ble det igjen for
trangt, og den siste jødiske
folkevandring fant sted, den-
ne gang øst- og syd-øst. Her
nevnes samtlige stammer og
de land hvor disse dro, men
vi skal bare nevne en — den
som fordelte seg på Norge
og Østerrike — Manasses
stamme.

Av det ovenfor summerte
er det tydelig at hele Euro-
pa samt Nord-Amerika er be-
folket av Jacobs etterkom-
mere. Vi vil ikke kommentere
denne fremstilling, men
overlate til leserne å trekke
sine slutninger. Velbekom-
me!

LIKHET FOR GRUNNLOVENS § 100?

Den norske presse er ikke
nådig mot lektor Hoaas og
hans skrift, Ny nasjonal po-
litikk. Det er tydelig at Kir-
ke- og undervisningsdeparte-
mentet støtter avisene fullt
ut i deres angrep på den fri-
modige lektor. Hoaas måtte
regne med sterk reaksjon på
sitt skrift, men det han nok
ikke hadde kalkulert med,
var at Grunnlovens § 100 ik-
ke tolkes likt for alle. Depar-
tementet hevder at Hoaas'
skrift ikke er i overensstem-
melse med den norske sko-
les formålsparagraf og vil
straffe ham av den grunn.

Derimot blir en lærer med
tydelig revolusjonært poli-

det ble truffet den ordning
at en norsk militæravdel-
ing skulle besørge vakhol-
det foreløpig til tyskerne
kunne få ført avløsning
nordover. Dog ble det tys-
ke flagg straks heist der
oppe. Det ble oberst Faye
som fikk kommandoen
over den norske vaktstyr-
ken — — —».

Jeg gjentar spørsmålet.
Hvorfor illegalt arbeide der
nord når regjeringen hadde
en avtale med tyskerne om å
forsvare landsdelen?

**ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING**

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lade-
moen kirke - Voldsminde

tisk syn og aktiv deltager i
politikken klappet på skul-
deren for sitt samfundsgagn-
lige arbeid. Vi kommer i den-
ne forbindelse på en uttalel-
se fra noen lærerskoleelver,
hvor det ble offentlig uttalt:
«Vi skal fylle våre badekar
med høyrefolkets blod». Dis-
se blivende pedagoger får
nok sine godt avlønnede stil-
linger uten innsigelser fra de-
partementalt hold.

«SANNHETEN OM HAKEKORSET»

er igjen satt opp på en av
Oslos kinoer. For å skape
ekstra reklame for dette stu-
dium i utspekulert hets mot
Det tredje rike, er forsvars-
minister Grieg Tidemand en-
gasjert til å introdusere fil-
men. Vi skal ikke her og nå
komme inn på greuel-scene-
nes objektivitet i sammen-
hengen forøvrig, men bare
fastslå som et faktum at
storparten av bildematerialet
er skaffet tilveie av Sovjet og
at filmen er produsert av en
eksiljøde, bosatt i Sverige.

Det fremgår av anmeldel-
sen at filmen i første rekke
er myntet på den oppvoksen-
de slekt. Hensikten er selv-
sagt å opparbeide et størst
mulig hat mot alt som tysk
er. Sammenstillingen vår
forsvarsminister som intro-
duzent på den ene side — og
på den annen — Tyskland
som Europas sterkeste makt
i Nato-samarbeidet, er uten
tvil en kaldstyrt for Nato-for-
kjemperne, men dem om
det! Man kan som bekjent
ikke få både i pose og sekk.

GRIP TIL FANEN

Grip til fanen, kamerater.
Som mot himlen mektig står.
Tromme taktfast, kamerater,
Kolonner gjennom natten går.

Hold neven knyttet, kamerater.
Lytt til blodets klageskrik.
Lat smie våpen, kamerater,
Av jern går frem den nye tid.

Tromme taktfast, kamerater,
hellig ed er hvert et slag.
Stig så fremad, kamerater,
Frihet er den nye dag.

ØYSTEIN ULV

20-årsjubileum for proklameringen
av menneskerettighetene i FN.
(Nebelspalter, Rorschacht)

Ny tysk bok -

(Forts. fra side 5)

re. Forbandet strekker seg langt ut, hvorved på den annen side fare for kollisjon unngås. Da det blir lyst befinner forbandet seg på høyde med Trondheim. Fullstendig uventet dukker en britisk zerstører opp, «Gloworm», som egentlig tilhører slagkrysserens «Renown»s forband og var bestemt til sammen med andre ledsagezerstørere å legge miner ved Bødøs kyst. Under den herskende storm var det falt en mann overbord. Som følge av det vanskelige redningsforsøk har «Gloworm» mistet forbindelsen med sitt forband og støter kl. 9 om morgenen på det tyske flåteforband. Den angriper straks zerstøreren «Bernd von Arnim». Da alle de tyske krigsskib som deltar i Norgesforetagende hadde fått uttrykkelige ordre om å vike unnav for angripende motstandere og mest mulig å unngå kamphandlinger, forsøker den tyske zerstører å ryste av seg «Gloworm». Forgjeves!

Med fortvilelsens mot angriper «Gloworm» påny og påny. «Bernd von Arnim» setter seg til motverge. Kampen trekker ut. Det er den første og eneste sjøfektning som flåteforbandet opplever på veien til Narvik. Tilslutt gir viceadmiral Lütjens «Hipper» ordre til å understøtte den tyske zerstører. Den tunge tyske krysser støter kl. 9.50 på de to kjempende zerstørere, som bare kan avgi unøyaktig ild på grunn av den høye sjø. Da forsøker «Gloworm», beslutsom til det ytterste, å ramme den tunge krysser «Hipper», men blir selv rammet av denne og synker. 38 mann blir reddet. Den tapre kommandant på «Gloworm», som fant døden da skibet hans gikk under, ble posthumt tildelt den høyeste engelske krigsutmerkelse, Victoria-korset.

Øverstkommanderende for Home Fleet, som befinner seg i høyde med Shetland får radiomelding fra «Gloworm», som informere ham om møtet med tyske zerstørere og den tunge krysser «Hipper». Så gir admiral Forbes slagskibene «Repulse» og «Penelope», samt fire zerstørere ordre til å sette kurs mot det tyske forband.

Lütjens beslutning

Kort etter denne fektning frigir admiral Lütjens «Hipper» med de fire zerstørere og kampgruppe Trondheim og fortsetter under økende storm farten nordover. Kl. 13.58 gir en tysk fjernoppløser av typen Do 26 mel-

VI VAR VIRKELIG REDD FOR at det ikke skulle være bra nok for vår olympiadeltagere **KRONPRINSESEN** der borte i Mexico, hvor vi har gjort det så skarpt at vi faktisk konkurrerer nederst på listen sammen med Puerto Rico, Bahama og Trinidad. Men en sten har falt fra vårt hjerte etter å ha lest følgende i kronprinsbladet VG: «Sonjas fasjonable luksushotell har alle bekvemmeligheter en kan tenke seg og vår sjarmerende kronprinsesse lider så visst ikke under mangel av strålende omgivelser.»

DET ER AV SINE EGNE EN SKAL HA DET

heter det i et gammelt ord som vi kom til å tenke på da vi leste opphissede kommentarer i norsk dagspresse om at **ARBEIDERBLADETS** polenkorrespondent Dag Halvorsen var blitt utvist fra landet trass i langvarig servil tjeneste for vertslandet. For her i landet er en som kjent så overmåte demokra-

ting om at han har fastslått ved Orkenøyene et sterkt britisk flåteforband på to slagskib, en tung krysser og seks zerstørere med kurs mot nord. Lignende radiomeldinger innløper i rask rekkefølge fra gruppe vest. Viceadmiral Lütjens bestemmer seg derfor til å ledsage de ti zerstørere til Vestfjorden som fører inn til Narvik for å gi dem beskyttelse så lenge som mulig. Dog, ikke fra Home Fleet truer det forbandet en umiddelbar fare, men fra hine britiske flåteforband som allerede om aftenen 7. april har nådd Vestfjorden for å legge ut de i plan «Wilfred» forutsette minesperringer. I de tidlige morgentimer 8. april slipper admiral Whitworth løs de enkelte grupper, deriblant gruppe WV, som består av fire zerstørere utrustet for minelegging og ytterligere fire ledsagezerstørere og som skal legge ut en sperring umiddelbart ved sydingangen til Vestfjorden. Admiral Whitworth antar på grunn av de innløpne meldinger at det meldte tyske forband har til hensikt å løpe inn i Vestfjorden. Gruppe WV's oppgave er derfor å gå mot det tyske forband og hindre dette. Også admiral Forbes deler denne oppfatning. Dog, nå sjalter admiralitetet seg inn og beordrer alle zerstørere som deltar i mineleggin-

gen å samle seg om slagskibet «Renown». **Først i Narvik** Denne inngripen fra admiralitetet i de forholdsregler som er truffet av øverstkommanderende for Home Fleet blotter Vestfjorden for engelske stridskrefter og gjør det mulig for de tyske zerstørere å løpe inn i Vestfjorden uten å bli hindret av motstanderen. Riktignok melder de tyske radiomåleapparater, som på dette tidspunkt fremdeles var det engelske radarutstyr overlegne og kunne fastslå fremmede skipslegemer på 19 km avstand, flere store skib i farlig nærhet. Dog lykkedes det å unngå disse. Den kraftige nordveststorm, som har nådd styrke 11 og stiger til orkan gjør det lettere for zerstørerne å unnsnippe. Kl. 21 frigir admiral Lütjens de ti zerstørere med de beste ønsker om et godt resultat i Narvik. Ved midnatt løper forbandet inn i Vestfjorden. Veien til Narvik er fri.

OGSÅ DAGBLADET

har naturligvis sine bekymringer i bladets intense forsvaret av demokratiet. Riktignok fortolker det dette demokrati mere og mere originalt. Vi har nærmest inntrykk av at en der i gården mener at en skal gi pokker i hva folket og flertallet mener og overlate alt til Dagbladet og dets venstreradikale meningsfeller. Blant an-

net gir bladet således plass og godt utstyr til en artikkel av en Wenche Blomberg — hvem nå det måtte være — som er forbitret over at en i nøytralitetens navn viser filmer som «Skygger over Afrika.» En innsender hadde nemlig skrevet at ettersom det er monopol på kinodriften i Oslo plikter Oslo Kineamatografer å vise også film som «vi tilfeldigvis ikke liker.» Blomberg synes dette er dårlig demokrati, for dette at en skal ta hensyn til «begge sider» det er noe som er «forankret i et stivnet og foreldet partisystem hvis første mål er å beskytte seg selv.» Det kan det vel være noe i, selvom vi ikke hører slike toner fra Dagbladet når det er med på å sanke stemmer for Venstre (og Arbeiderpartiet) ved valgene. Men det aller mest udemokratiske er at kinoene viser filmer publikum vil se, for publikum skal en naturligvis ikke ta hensyn til i et demokrati, for når kinoene gjør det så driver de «egensensur», og hva verre er, «de gjør det med støtte av et stort ureflektert publikum som heller vil se en rasistisk Afrikafilm enn f. eks. noen av Chris Markers dokumentararbeider». Så nå er da storparten av Oslo kinopublikum plasert i samme udemokratiske båsen som for eksempel **FOLK OG LAND**.

BLIND HØNE Vi må oppriktig si at vi synes ikke Borten viste store statsmannsevner da han som en tom og tåpelig demonstrasjon mot det Sovjetsamveldet en ellers er så livredd for at en har solgt seg til USA beordret offisiell norsk flaggdag på 50 årsdagen for den ulykksalige opprettelse av det Versaillesstraktat-misfoster som heter Tsjekkoslovakia, en statsdannelse som utleverte en rekke folkeslag til tsjekkisk undertrykkelse og som i stor grad medvirket til verdenskrig II. Men også blinde høner finner som kjent imellom et korn. Vi vet ikke om det var den gamle nazist Kiesinger som virket så oppflammende på Borten at han under en pressekonferanse i Tyskland i henhold til referat i Dagbladet med god grunn bemerket at «Norge som en liten nasjon er urolig over supermaktenes tendens til å dele opp verden i interessesfærer. Det ser ut som de mener de har en naturlig rett til å disponere over disse interessesfære-

ne, over de enkelte små land. Vi er skuffet over denne utvikling.» Vi skal ingenlunde påstå at Borten har noen skyld i at annen verdenskrig endte som den gjorde og at vi sammen med resten av Europa kom opp i denne ulykksalige situasjon, men den offisielle norske politikk har iallfall hittil berømmet det som skjedde.

DET ER KOMISK

å legge merke til hvorledes etterkrigstidens nydemokratiske samfunn etterhvert overtar arvegodset fra quislingtiden. Vi har før nevnt postgiroen, barnetrygden, tippingen og mere. Nå ser vi at det gjøres et stort nummer av at det i disse dager er gjennomført en sammen slåing av visse forbund i Norsk Bekledningsarbeiderforbund. Det gjelder bl. a. Skotøyarbeiderforbundet, tekstilarbeiderforbundet m. v. Det er ikke måte på reklame dette nye, og som man sa storartede, tiltak fikk i presse og kringkasting. Og vel og bra er det, men hvorfor fortalte man ikke at nøyaktig det samme ble gjennomført under okkupasjonen da LO ble styrt av NS-folk?

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

FORBUNDET KVITTERER FOR

kr. 100,— mottatt fra «Mc. Culloch, Bærum.

Hjertelig takk!

FOLK og LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgever A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri